

Sayfalar arasında gezindikten sonra günlüğü kapadı, çünkü içindeki hiçliğe giden yol, okumasını engelliyordu. Anı yaşamak istiyordu, olmuyordu nedense! Her istediğinde ya geçmişteki kötü bir anıya ya da gelecekte beklediği bir tehlikeye takılıyordu zihni. Kendini dünyadan silinmiş gibi hissediyordu; ya da hiç dünyaya gelmemiş gibi. Faka basmış insanın şaşkınlığını da yaşıyordu sık sık. Bu yüzden uykuları da piç olmuştu. Artık geç saatlere kadar gözünü kırpamıyordu.

Hayattaki farkındalığı aramak için düşünce yoluna saptı. İçgözlemi denedi olmadı, bir şeyler engelliyordu akışı. Bir yanlışlık vardı yönteminde. Terk etti bunu ve gözleyen değil gözlenen oldu. Bir anda saf, katkısız düşünceler akmaya başladı. Farkındalık bu olmalıydı. Varlığın gerçek doğasına ulaştığını anladığında o farkındalık kuşatmıştı her şeyi. Parçalanamaz, bölünemez, saf, duru bir öz.

Açık pencereden içeriye yayılan hanımeli kokusunu derin derin çekti ciğerlerine.

“Öldükten sonra ne olacağımı bilmesem de öleceğimi yüzde yüz biliyorum.” dedi.

□ □ □

BİR ÖLÜNÜN GÜNLÜĞÜ

19 Eylül

Gül kaybolmuş. Doktor üzgünmüş. Hayır cevabından birkaç gün sonra otele gittiğinde Gül'ü görememiş, sonraki gitmelerinde de. Resepsiyon görevlisi de, ya nerede olduğunu bilmiyormuş, ya da bildiği halde tembihlendiği için söylemiyormuş.

Aklına kötü ihtimaller geliyormuş. Ya üçlü çete Gül'e bir şey yaptıysa, ya yardıma ihtiyacı varsa... Evinin adresini bilmiyor, onu çalıştıran üçlü çetenin kimler olduğunu bilmiyor, telefonunun numarasını bilmiyormuş, sorabileceği kimse de yokmuş. Son çare olarak, irtibat kurulduğunda Gül'e vermesi için telefon numarasını ve adresini otel görevlisine bırakmış. Gerçi hiç umudu yokmuş arayacağından ama gene de "Hiç belli olmaz, belki de arar!" diyerek kendine teselli veriyormuş.

Bu kadın, doktorun cinsel güdülerini tatmin etmekle kalmayıp ruhunu da ele geçirmiş; yokluğunda çektiği acılar bunun kanıtıymış.

13 Aralık

Telefon etmemiş, ama aylar sonra Gül, bir mektup yazmış: "Beni arama, kaçmalıydım, kaçtım. Aslında bu senin için de gerekliydi. Doğru olanı yaptım. Lütfen üzülme, sana karşı olan duygularım tutkuya dönüşmeden bunu yapmalıydım. Yoksa sadece kendime değil sana da zararım dokunacaktı. Ve ben bu vebali yüklenemeyeceğimi anladım."

Defalarca okumuş bu kısa mektubu doktor. Buradan bir ipucu

çıkarmaya çalışmış. Hatta zarfı ve üzerindeki silik damgayı incelemiş. Mektubun gönderildiği postaneyi bile bilse, onun için önemli bir ipucu olabilirmiş.

Bundan sonraki hayatına Gül'süz mü devam edecekti? Bu yaklaşmakta olan sırlarla dolu bir kaderin ayak sesleri miydi? Boğazında düğümlenen hıçkırıklara hakim olamamış koyvermiş gözyaşlarını. Ağladıkça ağlamak istiyormuş. Neyse ki başkaları ağladığını görmüyormuş, bu onu rahatlatıyormuş.

Mutlu olmak, acı çekmemek, sevmek ve sevilme istiyormuş. Nasıl? Bunun yolunu kendi deneyimleri ile bulmaktan başka bir çaresi yokmuş. Şüphesiz giderek artıyormuş. Bu halet-i ruhiye içerisinde iken zaten başka türlü olamazmış. Kimsenin onu sevmediğini, ona güvenmediğini, inanmadığını sanıyormuş. Bencildi, bunu o da kabul ediyordu, ama yalancı değildi, hırsız değildi, saygısız hiç değildi. Her insan gibi o da korku ve umut kıskacıdaydı. Bir korkuya bir umuda gidip geliyordu. Korkuyormuş Gül'ü bir daha görememekten, ama görme umudunu da yitirmek istemiyormuş.

Beyaz bulutları yakalaysaydı, üzerlerine binip şöyle bir dünya turu yapsaydı! Gezdiği yerlerde gördüğü yangınları bulutlardan su akıtarak söndürseydi, kurak topraklara yağmur yağdırsaydı, susuz hayvanlara ve tabii insanlara su ikram edebilseydi.

23 Aralık

Ve doktorun beklediği telefon gelmiş, tabii telefonunun diğer ucundaki Gül'müş. Heyecandan kekeliyerek konuşuyormuş. Daha önceden,

aradığında ona ne diyeceğini, nasıl ikna edeceğini defalarca tekrarlayıp ezberlemesine rağmen o sırada hepsini unutmuş. Neyse ki Gül'ü telefonda uzun süre tutmayı başarmış da söyleyecekleri aklına gelmiş. Gül'ü evine çağırılmış, isterse gelip alabileceğini söylemiş; Gül gelmesinin sakıncalı olabileceğini ve bunu halledebileceğini belirtmiş. Gelme saati konusunda bir söz verememiş, o nedenle merak etmemesini söylemiş.

Doktor sevinç içindeymiş. Evi derleyip toparlamış, beklemeye başlamış. Saatler saatleri kovalamış, her duyduğu araba sesinde cama koşmuş ve tabii hayal kırıklığı yaşamış. Gül geldiğinde saat geceyarısını çoktan geçmiş.

Gül geceyi ve sonraki günleri orada geçirmiş; bir daha da o hayata geri dönmemiş. Doktor onu evlenmek için ikna etmeye çalışmış. O da herkesin bildiği bir hayat kadını yani orospu olduğunu, böyle bir evlilikle herkesin alay edeceğini, doktorun da zor duruma düşeceğini söyleyip teklifi reddetmiş.

Doktor. “Diğer insanlar ne der endişesi mi yaşıyorsun? Ne derse desinler; onlar zaten diyeceklerini bugüne kadar demediler mi? Sana “orospu” yaftasını yapıştıranlar ne diyecekler diye endişe ettiğin o insanlar değil mi? Dün söylediğinin, dün yaptığının tam tersini bugün hiç çekinmeden söyle ve istersen tam zıttı bir davranışta bulun. Korkma. İnsanların çoğu senin ne dediğini çoktan unuttu bile; ne yaptığını da unutacaklardır; unutmayanlar da son söylediklerini belki de hiç dikkate almayacaklardır. Başkaları için değil, kendin için yaşa! Sen şimdilerde, gücü tükenmek üzere olan bir avsın; çünkü kaçıyorsun ve de saklanıyorsun. Avcı mı? Ondandır çok var, ama ikisi en önemli: Hayat ve kader. Ben sana birlikte hayat ve kadere direnmeyi teklif ediyorum.”
Demiş.

Bir Ölü'nün Günlüğü-7

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.
Cumartesi, 17 Nisan 2021 20:59 -

Israrı sonuç vermiş. Nikah hazırlıkları başlamış. Resmi evraklardan Gül'ün gerçek adının Asiye olduğunu öğrenmiş.

25 Aralık

Aynı insanlar, farklı zamanlarda neden aynı değiller; konuşmaları farklı, gülüşleri farklı, yürüyüşleri farklı diye düşünüyorsun. Gerçekte onların hepsi senin dışındaki varlıklardır. Ve varlıklar algılandıkları gibidir, salt gerçek görüntülerinin ne olduğunu bilme imkanı yoktur.

26 Aralık

Eşyanın ruhu var mıdır? Cansız olduğuna göre yoktur denirse buna animizm hemen karşı çıkar.

□ □ □

Devam edecek...